

raboto in lahko se zna, da je je sito, toda tudi odkupnino zmaga brž težko. Le-ta bode brž precej. — Iz Amerike se poroča, da se je te dni pol železničnega vlaka vdrlo na necem mostu ter padlo doli v vodo. Ljudi je bilo 13 pri priči mrtvih, koliko pa si jih je potrlo ude, tega ne izvemo brž nikoli v Evropo.

Za poduk in kratek čas.

Potovanje v Otizo.

(Spisal F. R.)

(Dalje.)

V fari Vitanje blizo Celja bil je počil glas, da se je dvema deklicama, ki sta v samotnem gozdu jagode nabirali, na nekej smreki prikazala Mati Božja. Ta novost se je med ljudstvom zelo hitro razširila. Malo in veliko je romalo k svetej smreki. Trgovci so to priliko prav dobro uporabili: hitro so bile tiskane podobice novega božjega pota, katere so lahko-verní romarji kaj radi kupovali. Čestita duhovščina je vsemu temu zelo nasprotovala, pa vse je bilo zastonj. Po noči in po dne so ljudje klečali pred smreko. To je trajalo celo leto. Med tem časom je ondi več trgovcev in krčmarjev veliko skupilo. Naposled so rajni škof Slomšek ljudstvo dokazali, da je vse to le sleparija, in tisti kraj je postal zopet takó samotnen, kakor je bil nekda! Kdo vé, pristavil sem še, če Otiznjani tudi kaj tacega ne name-ravajo.

Pustiva sedaj, dragi čitatelj, Otizo, Otiznjane in njihov čudež, naj se mu čudijo sami, kolikor jim je drago, pa si oglediva madjarsko mesto, ki se imenuje.

Alsó — Lendva.

To mesto leži ob reki Lendvi na zahodnej strani Lendveške gore, katera omejuje na vz-hodu lepo Murško polje. Hiš šteje do 300, v katerih stanuje do 2500 ljudi. — Tu je četiri-razredna državna ljudska šola in jedna pri-pravnica za srednje šole. Edina cerkev stoji na glavnem trgu ter je, kar Lendvanje sami priznati morajo, zelo zapuščena. Nekoliko više, blizo v sredini gore, stoji veličasten Lendveški grad, v katerem je sodnija, davkarija in že omenjena pripravnica. Vse hiše so zidane, eno-ali dvenadstropne ter jako lepo pobeljene. Apno kupujejo Lendvanje od štajarskih apnarjev. Ko Štajarec pripelje apno v Lendvo ter začne na glavnem trgu kričati: „štajer, fajer mesek,“ (štajarsko belo apno) tedaj pribežijo tržani, da mu ga kar razvzamejo.

Pred kakimi 300 leti morali so se Lendvanje tudi z divjim Turkom bojevati. Bili so premagani. Nek imeniten madjarski grof od-peljal se je iz bojišča s četirimi konji na zelo strmo Lendveško goro ter tako gotovej smrti

ušel. Na mestu, kjer se je ustavil, postavil je pozneje trojedinemu Bogu v zahvalo in diko lepo kapelico.

Mi romarji ustavili smo se v prvej ka-varni. V dvorani okoli dolge mize sedeli so najimenitnejši mestjani in uradniki. Pogovarjali so se v madjarskem, nemškem in latinskem je-ziku. Iz njihovih pogovorov in napitnic smo izvedeli, da so obhajali god nekega umirovlje-nega uradnika. — Mi zasedli pa smo mizo, ki je unej ravno nasproti ob steni stala. Naročili smo si južino. Takoj za nami vstopil je tudi nek star veličasten gospod. Gospóda za dolgo mizjo ga je povabila v svojo sredino; ali on se je spodobno zahvalil za povabilo, rekši, da se ne kani dolgo muditi. Stopil pa je k našej mizi, nas po madjarski pozdravil: „Jó napot“ — mi odzdravili smo mu slovenski: „Bog daj“ — ter nas je potem, ker nas je spoznal, po slovenski vprašal: „Je-li dovoljeno?“ Nam je bilo zelo po volji, da se je ta Lendveški gospod k nam pridružil; samo bali smo se, da nas ne bi kaj o Otizi vprašal. Jaz sem se že pripravljaj, da bi se začel z njim pogovarjati, Bog vé o čem, samó o Otizi nikakor ne, pa gospod me je pre-koril: vprašal nas je, če smo bili v Otizi! V tem trenutku sem pogledal svoje tovariše in videl sem, da so si vsi ustnice grizli; pa tudi meni se je zdelo, da sedim v mravljinovcu. Vendar sem se hitro ohrabil ter sem mu na njegovo vprašanje tako-le odgovoril: „Dolgo smo gojili željo, ogledati si jedno večjih ma-djarskih mest, da bi videli, kakó je na Ma-djarskem to in uno. Že večkrat smo nameravali peljati se v Lendve, o katerej nam naši šta-jerski apnarji toliko zanimljivega pripovedujejo. In ta srečen dan za nas je današnji dan. Se-veda smo si pri tej priliki ogledali tudi vas Otizo, kajti skozi to vas se moramo peljati!“

(Dalje prih.)

Smešnica 23. „Hvala Bogu“, vsklikne strijc Marko, „hvala Bogu, da sem le enemu strijc; težek denar me že stane ta, kaj, ko bi bil še večim?“ „Oj“, seže mu Miha v besedo, „oj strijc, jaz pa bi nič ne djal, ko bi imel še vsaj 10 strijcev!“

Razne stvari.

(Sv. birma.) Kakor se javlja, bodo mil. knezoškof delili zakrament sv. birme tudi pri sv. Emi nad Podčetrtkom in sicer v petek, dne 6. junija.

(Dež. zbor.) Da misli več volilcev v Šo-štanjskem okraji ponuditi vlč. g. dr. J. Lipoldu, župniku pri sv. Martinu v Šaleški dolini, po-slanstvo v dež. zboru, to je znano, vendar se nam poroča dnes zanesljivo, da vlč. gospod ne prevzame poslanstva. Naj se vzame torej to na znanje, da ne bode cepljenja glasov ob volitvah.